

ke kvalifikaci skutku v obžalobě uvedené, nikoli ke skutku předmět obžaloby tvořícímu, k němuž se zprošťující výrok podle § 259 čís. 3 tr. ř. jediné vztahovati může, a je podle toho formálně pochyben), nelze upřítí důvodnosti. Neboť z ustanovení § 18 čís. 2 zák. na ochranu republiky jasně vysvítá, že otázku, zda rozšiřováním nepravdivé zprávy může nastati některý z následků v tomto ustanovení zákona uvedených, jest posuzovati podle rozšiřované zprávy, t. j. především podle obsahu této zprávy. Podřadil-li tedy nalézací soud skutek obžalovaným obžalobou jako přečin podle § 18 čís. 2 zák. na ochranu republiky za vinu kladený pod ustanovení § 18 čís. 1 zákona jen vzhledem ke způsobu rozšiřování zprávy, t. j. vzhledem k tomu, že se obžalovaní obmezili na rozhazování letáků, použil zákona nesprávně a zatížil tím rozsudek v tomto směru zmatkem podle § 281 čís. 10 tr. ř. mu vytýkaným.

Čís. 3911.

Ohrážoval-li se ten, kdo předal jinému tiskopis (zásadní prohlášení K. S. Č.), jehož obsahem byl spáchán trestný čin (§§ 15 čís. 3, 14 čís. 1, 5 a 18 čís. 2 zák. na ochr. rep.), k přečtení v určité schůzi (okresního zastupitelstva), proti tomu, by jeho obsah byl čten a schůze (jeho politické organisace) se usnesla, že se čísti nebude, byla přerušena jeho činnost stíhaná § 7 tr. zák.

(Rozh. ze dne 12. července 1930, Zm I 150/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 3. ledna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem výzvy k vojenskému zločinu podle § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky, přečinem rušení obecného míru podle § 14 čís. 1 a 5 a přečinem šíření nepravdivých zpráv podle § 18 čís. 2 téhož zákona; zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost jest důvodnou, pokud, uplatňujíc obsahem svých vývodů výtku neúplnosti rozsudku, napadá zjištění, že obžalovaný dal M-ému příkaz, by prohlášení na schůzi okresního zastupitelstva přečetl. Podle hájení se obžalovaného a podle výpovědi Karla M-ého obdržel obžalovaný koncem ledna 1929 jako důvěrník K. S. Č. dva výtisky zásadního rozhodnutí s poukazem; by je odevzdal zvoleným členům strany, kteří je měli na schůzi okresního zastupitelstva přečísti, obžalovaný odevzdal toto prohlášení na jedné z týdenních schůzí č-ského výboru Karlu M-ému, na této schůzi bylo prohlášení přečteno a o něm rokováno. Obžalovaný byl prý proti tomu, by prohlášení bylo na schůzi okresního zastupitelstva čteno, poněvadž nesouhlasil s obsahem a shledával tento postup bezúčelným, a bylo posléze ve výborové schůzi usneseno, že se

na schůzi okresního zastupitelstva nebude nic čísti. Toto usnesení bylo prý sděleno ústřednímu sekretariátu v Praze, odkud však přišel příkaz, by na schůzi okresního zastupitelstva byla čtena aspoň část prohlášení. Potom již výborová schůze nebyla. Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaný koncem ledna 1929 předal Karlu M-ému ve dvou výtiscích k přečtení ve schůzi okresního zastupitelstva ono zásadní prohlášení a že M. je ve schůzi přečetl. Obírá se tudíž rozsudek událostmi až do okamžiku, kdy obžalovaný na výborové schůzi odevzdal M-ému zásadní prohlášení a, stoje zřejmě na stanovisku, že tímto odevzdáním potom skutečně přečteného prohlášení byl trestný čin dokonán, nezabývá se vůbec tím, co po tomto odevzdání následovalo. Leč neprávem. Ohrazoval-li se obžalovaný po odevzdání závadného tiskopisu M-ému ve výborové schůzi proti tomu, by jeho obsah byl čten, a schůze se usnesla, že se čísti nebude, byla přerušena jeho činnost stíhaná § 7 tr. zák. a závisí pak jeho trestnost na činnosti, kterou snad vyvinul po té, kdy došel příkaz od pražského ústředí. Napadený rozsudek se tím nezabývá a ani spisy nepodávají žádoucí vysvětlení, kdo vlastně obdržel sdělení pražského ústředí, že se na přečtení prohlášení trvá, zda byl to obžalovaný, či někdo jiný, jakou cestou se toto rozhodnutí ústředí dostalo k vědomosti Karla M-ého, zda se obžalovaný o odpovědi ústředí dověděl a jak se po případě k ní zachoval, zda o rozhodnutí ústředí bylo jednáno v č-ském výboru (podle spisů se již schůze nekonala) či mezi jednotlivými činovníky a kterými. Rozsudek, nezabýváje se těmito důležitými okolnostmi, není oprávněn již nyní dospěti k závěru, že obžalovaný dal příkaz k přečtení závadného prohlášení, ano odevzdání prohlášení při oné výborové schůzi jest nanejvýš s hlediska »podněcování« (§ 15 čís. 3) pokud se týče »pobuřování« (§ 14 čís. 1) sotva asi závadným a další pozdější příkaz obžalovaného M-ému zjištěn nebyl.

Čís. 3912.

Není neúplností rozsudku s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř., nepřihlížel-li nalézací soud, uvažuje o tom, zda nastalo promlčení podle § 40 tisk. zák., k tomu, že spis nedoplněním přišel do nepravého oddělení.

(Rozh. ze dne 16. července 1930, Zm I 284/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 1. března 1930, jímž byli obžalovaní podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle § 488 a 491 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti soukromého obžalobce, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti čís. 4, 5 a 9 b) § 281 tr. ř., nelze přiznati úspěch.